

**Methodological Flaws and Limitations
in the Dominant Approach
to the Classification of Quranic Interpretative Methods:
A Case Study of the Interpretive Research of Goldziher,
Al-Dhahabi, Al-Ma ‘rifah, and Fahd Al-Rumi**

Sajjad Mohammadfam*

Abstract

In the field of post-interpretive Quranic studies, one of the prominent and evolving areas of inquiry is the examination and classification of interpretive methods, which has gained significant attention, particularly over the past century. Like other domains of human thought, the classification of interpretive methods is susceptible to various challenges and deficiencies. Among these, methodological shortcomings stand out as critical due to the fundamental importance of methodology in the sciences and the necessity of establishing a comprehensive and effective framework for the classification of Quranic exegeses. This study aims to critically analyze the methodological flaws in the interpretive frameworks proposed by Goldziher, Al-Dhahabi, Al-Ma‘rifah, and Fahd Al-Rumi. The findings reveal that the classifications of interpretive methods proposed by these scholars are based on unidimensional and tree-diagram models. While such models may hold educational value, they are inadequate for studying the complexities of interpretive traditions. These approaches offer a limited and reductive understanding of the phenomenon of interpretive methods, undermining the robustness of analytical outcomes. The shortcomings are rooted in significant methodological issues, including a

* Assistant Professor of Quranic and Hadith Sciences, Faculty of Theology and Islamic Studies, Azarbaijan
Shahid Madani University, Tabriz, Iran, ac.mohammadfam@azaruniv.ac.ir

Date received: 20/04/2024, Date of acceptance: 05/10/2024

predominant divergent approach, reductivism, the absence of a spectrum-based perspective, the prevalence of binary thinking, and an exclusive focus on diachronic analysis.

Keywords: Tree-diagram Classification, Reductivism, Post-interpretive Studies, Unidimensional Classification, Quranic Exegesis Studies.

Extended Abstract

In Quranic exegesis studies, the classification of exegesis methods has gained considerable attention and development in the last century. This research critically examines the classifications presented in various exegeses and analyzes the methodological shortcomings within them by closely studying four significant works by renowned scholars: Ignaz Goldziher, Muhammad Hussein Dhahabi, Muhammad Hadi Ma'rifat, and Fahd bin Abdulrahman Rumi. Quranic exegesis methods face numerous challenges due to the inherent complexities of the Quranic text and the diversity of the exegetes' perspectives. Among these, the classification of methods and exegeses plays a crucial role in better understanding these approaches and facilitating exegetical studies. However, conventional classifications, such as tree structures and unidimensional models, are often seen as ineffective due to their oversimplification and lack of flexibility in analyzing the complexities of exegetical streams. These challenges include reductionism, the dominance of divergent perspectives, failure to recognize spectrum relationships, and the use of bipolar models, which significantly impact comprehension and scholarly conclusions. This research aims to structurally and content-wise analyze these shortcomings and propose a critical approach for improving existing classifications. This study employs qualitative content analysis to examine the key works of four scholars. Each of these works presents distinct structures for classifying exegeses based on factors such as time, place, method, and purpose of interpretation. Analyzing these works within a critical framework helps identify the strengths and weaknesses of their classification models. Goldziher, one of the earliest Western scholars to approach Quranic exegesis from a historical and comparative perspective, divides exegeses into six historical periods: the period of the Companions, the Followers, the formative period, the expansion period, the intellectual schools' period, and the contemporary period. Goldziher's approach follows a unidimensional and tree-structured model. While it offers a systematic and historical perspective, it fails to effectively analyze the complex and intertwined exegetical streams. Furthermore, by emphasizing historical differences excessively, this model fails to recognize the

interactive relationships between periods. Dhahabi categorizes exegeses into two main groups: "transmitted" and "rational" based on the dichotomy of "authenticity" and "innovation." This classification is straightforward and educational, but it overlooks methodological complexities due to its lack of flexibility and bipolar perspective. Notably, this model fails to account for composite exegeses, which incorporate both transmitted and rational elements and disregard intermediary layers in the exegeses. Ma'rifat provides a more comprehensive model, classifying exegeses based on both temporal and spatial indicators. He categorizes exegeses into five historical periods: the prophetic period, the Companions, the Followers, the Ahl al-Bayt period, and the post-compilation to the contemporary period. Although more detailed and inclusive compared to earlier models, this classification still suffers from a failure to address the relationships between exegetical methods and continues to rely on hierarchical structures. Rumi classifies exegeses based on three components: "method," "path," and "style," emphasizing the approach, content, and method of interpretation. This model provides a more holistic analysis and covers a broader range of exegetical complexities. However, the tree structure used still faces limitations such as reductionism and a lack of interactive understanding between the methods. Classifications of exegeses and methods typically follow a "unidimensional" pattern resembling hierarchical military structures. Researchers categorize exegeses based on a single criterion, such as "source of interpretation" (e.g., Quran-based or hadith-based), which provides organization but fails to capture the full complexity and variety of exegetical approaches. Additionally, the tree structure in these classifications implies a rigid separation of methods, which does not allow for overlapping or interaction between branches. Consequently, such classifications fail to fully represent the intricacies of exegetical methods. The following are the key methodological issues discussed in this research. Most models emphasize distinctions and separations between methods, neglecting the interactions and commonalities between them. This divergent approach leads to a fragmented understanding of exegetical methods and reduces the efficacy of the models. The oversimplification and reduction of exegetical methods into limited categories is another fundamental issue. This reductionism causes the neglect of complex layers and nuances in the exegeses, leading to incomplete analyses. Conventional classifications place exegeses into distinct, fixed categories without acknowledging the spectrum relationships and interactions between them. These results are incomplete and constrained depictions of exegetical methods. Bipolar classifications, such as "authentic/rational" or "permissible/impermissible," eliminate the diversity and

flexibility inherent in exegeses, diminishing the potential for comprehensive analysis. Despite its simplicity and educational value, the tree structure is ineffective in more complex research studies. This structure fails to adequately display the intricate relationships, overlaps, and interactions within exegetical methods. This research indicates that current models for classifying exegetical methods, while educational, are insufficient for advanced exegetical studies. Adopting multidimensional, network-based, and spectral approaches instead of hierarchical and tree structures could offer a more effective way to analyze this field. Additionally, recognizing the interactive relationships between methods and acknowledging the inherent complexities in exegeses can lead to a deeper understanding of the field.

Bibliography

- Abbasi, Mehrdad (2013), *Approaches to the History of Quranic Interpretation*, Tehran: Hikmat Publications.
- Al-Roumi, Fahd (1987), *Trends in Tafseer in the 14th Century*, Riyadh: No Publisher.
- Al-Roumi, Fahd (1993), *Research in the Principles of Tafseer and Its Methodologies*, Riyadh: Maktabah Al-Tawbah.
- Amin, Mohammadreza (1996), "Principles and Foundations of Tafseer Al-Furqan," *Quranic Studies*, Issues 7-8.
- Asadi, Ali, Shaker, Mohammad Kazem, and Asadi, Mohammad (2015), "A Critical Analysis of the Classification of Tafsirs and Proposing an Ideal Model," *Quranic Studies*, Issue 3, consecutive 76.
- Babaei, Ali Akbar (2002), *Tafseer Schools*, Qom: Samt and Research Institute of Seminary and University.
- Bateni, Mohammadreza (2008), *Issues in Modern Linguistics*, Tehran: Agha Publications.
- Fahimi Tabr, Hamidreza (2007), "Ijtihad and Methodology in Tafseer Al-Burhan," *Quran and Hadith Studies*, Issue 1.
- Fahimi Tabr, Hamidreza (2011), *Ijtihad in Imami Quranic Interpretation*, Tehran: Imam Sadiq University Publications.
- Goldziher, Ignaz (2004), "Interpretive Trends Among Muslims," translated by Seyed Nasser Tabatabai with introduction and annotations by Seyed Mohammad Ali I'azai, Tehran: Qoqnoos Publications.
- Houshang, Hossein (2006), *Great Islamic Encyclopedia*, edited by Mohammad Kazem Mousavi Bojnourdi, Vol. 14, under the entry "Theological and Philosophical Contexts of Ta'wil," Tehran: Great Islamic Encyclopedia.
- I'azai, Seyed Mohammad Ali (1994), *Al-Mufasssirun: Hayatuhum wa Manhajuhum*, Tehran: Ministry of Culture and Islamic Guidance.
- I'azai, Seyed Mohammad Ali (2014), *An Introduction to the Book "Interpretive Trends Among Muslims"* by Ignaz Goldziher, translated by Nasser Tabatabai, Tehran: Qoqnoos Publications.

37 Abstract

- Jalili Senizgi, Seyed Hedayat (2011), Research in Tafseer Studies, Tehran: Sokhan Publications.
- Karimi, Mahmoud, Shirzad, Mohammad Hassan, and Shirzad, Mohammad Hossein (2016), "The Dualism of Speech-Centric/Human-Centric: A New Approach in Quran Interpretation Typology," Religious Research, Issue 33.
- Kim, Jaegwon (1998), "Problems of Reductionism", Encyclopedia of Philosophy, vol. 8, p 145, Edvard Carig (ed.), London.
- Maghrawi, Mohammad (1999), Al-Mufasssirun Bain Al-Tawil wa Al-Ithbat, Beirut: Al-Risalah.
- Ma'rifat, Mohammad Hadi (1997), Al-Tafseer wa Al-Mufasssirun Fi Thawbah Al-Qashib, Mashhad: Al-Jamiah Al-Razaviya for Islamic Sciences.
- Moaddeb, Seyed Reza (2011), Methods of Quranic Interpretation, Qom: Qom University Publications.
- Mohammadnam, Sajad (2017), Revisiting the Criteria for Classifying Interpretive Methods, Doctoral Dissertation, Qom: Quran and Hadith Sciences Department, Qom University.
- Paktachi, Ahmad (2000), "Hadith Companions," Great Islamic Encyclopedia, edited by Kazem Bojnourdi, Vol. 9, Tehran: Great Islamic Encyclopedia.
- Paktachi, Ahmad (2012), Methods of Discovering Interpretive Approaches, First Session, Tehran: Imam Sadiq University Research Center.
- Paktachi, Ahmad (2013), A Study on the Hadith Collections of Ahl al-Sunnah, Tehran: Imam Sadiq University.
- Polkinghorne, Jhon. C, 2003, "Reductionism", International Encyclopedia of Religion and Science.
- Pourtabatabai, Seyed Majid (2007), "Goldziher's Quran Studies," Quran and Orientalists, Issue 2.
- Shaker, Mohammad Kazem (2003), Foundations and Methods of Tafseer, Qom: World Center for Islamic Sciences.
- Zahabi, Mohammad Hossein (n.d.), Al-Tafseer wa Al-Mufasssirun, Beirut: Dar Ihya' Al-Turath Al-Arabi.

پروہشگاہ علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

آفات روش‌شناختی در رهیافت حاکم بر طبقه‌بندی روش‌های تفسیری قرآن:

بررسی موردی تفسیر پژوهی گلدزیهر، ذهبی، معرفت و فهد رومی

سجاد محمدفام*

چکیده

در حوزه مطالعات پساتفسیری قرآن، یکی از شاخه‌های مهم و روبه‌رشد، بررسی روش‌های تفسیری و طبقه‌بندی آن‌ها است که به‌ویژه در یک قرن اخیر مورد توجه قرار گرفته است. طبقه‌بندی روش‌های تفسیری، همچون سایر اندیشه‌های بشری، ممکن است از جنبه‌های مختلف دچار آسیب‌ها و کاستی‌هایی شود. در این میان، آفات روش‌شناختی به دلیل اهمیت بنیادین روش در علوم و ضرورت دستیابی به نظامی جامع و کارآمد برای طبقه‌بندی تفاسیر، از مهم‌ترین چالش‌ها به شمار می‌روند. این پژوهش با هدف بررسی الگوهای تفسیری ارائه‌شده توسط گلدزیهر، ذهبی، معرفت و فهد رومی، به تحلیل انتقادی آفات روش‌شناختی حاکم بر این الگوها می‌پردازد. یافته‌های تحقیق نشان می‌دهد که طبقه‌بندی‌های ارائه‌شده از روش‌های تفسیری توسط این افراد، بر اساس الگویی تک‌وجهی و نمودار درختی بنا شده است. این الگوها، هرچند ممکن است ارزش آموزشی داشته باشند، در مطالعه جریان‌های پیچیده تفسیری ناکارآمد هستند. چنین رویکردهایی تصویری ناقص و تقلیل‌یافته از پدیده روش‌های تفسیری ارائه داده و فرآیند استنتاج را دچار اختلال می‌کنند. این ضعف‌ها ناشی از چالش‌های جدی روش‌شناختی از جمله غلبه رویکرد واگرا، تقلیل‌گرایی، فقدان نگاه طیفی، حاکمیت نگرش دوقطبی، و تمرکز صرف بر رویکرد درزمانی است.

کلیدواژه‌ها: طبقه‌بندی درختی، تقلیل‌گرایی، مطالعات پساتفسیری، طبقه‌بندی تک‌وجهی، تفسیر پژوهی.

* استادیار علوم قرآن و حدیث، دانشکده الهیات و معارف اسلامی، دانشگاه شهید مدنی آذربایجان، تبریز، ایران
ac.mohammadfam@azaruniv.ac.ir

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۲/۰۱، تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۷/۱۴

۱. مقدمه

میراث تفسیری قرآن در طول تاریخ اسلام به دلیل تنوع دیدگاه‌ها و رویکردهای مفسران در تفسیر آیات قرآن، ساحت متکثر و پویایی به خود گرفته است. این تنوع، که ناشی از اختلاف در فهم مفاهیم و اصول قرآنی است، موجب شکل‌گیری تفاسیر گوناگون و متفاوتی از سوی اندیشمندان مسلمان شده است. در نتیجه، علم تفسیر قرآن نه تنها به عنوان یک علم مستقل در طول تاریخ شناخته شده بلکه، به‌ویژه در قرن اخیر، شاهد تحولات عمده‌ای در زمینه مطالعه و تحلیل روش‌شناختی آن بوده‌ایم. از آنجایی که هر علم و دانش به تدریج قابلیت تبدیل به مطالعات درجه دوم را پیدا می‌کند، تفسیر قرآن نیز از همان آغاز در دوران اسلامی به عنوان یک فعالیت علمی مورد توجه قرار گرفت و در سده‌های بعدی، به یک علم منسجم تبدیل شد. این علم، به مرور زمان با ظهور «علم طبقات المفسرین»، به عنوان شاخه‌ای از مطالعات قرآنی در سطح بالاتری از علم تفسیر قرار گرفت که در آن، توجه به تاریخ‌نگاری و تحلیل آثار مفسران در اولویت قرار گرفت. در سنت مطالعات قرآنی، طبقه‌بندی تفاسیر و مفسران از دیرباز مورد توجه قرار داشته و آثار برجسته‌ای مانند «طبقات المفسرین» این واقعیت را تأیید می‌کند. با این حال، در یک قرن اخیر، تلاش‌ها برای تحلیل تاریخی و روش‌شناختی تفاسیر قرآن، که در بسیاری از موارد تحت تأثیر تحولات علمی و فکری غرب قرار داشته، رشد چشمگیری داشته است. آثار تألیفی نظیر «مذاهب التفسیر الاسلامی» (چاپ ۱۹۲۰م) از ایگناس گلدزیهر، «التفسیر و المفسرون» (چاپ ۱۹۷۶م) از محمدحسین ذهبی و دیگر کتاب‌های مؤثر در زمینه طبقه‌بندی روش‌های تفسیری، نظیر «التفسیر والمفسرون فی ثوبه القشيب» (چاپ ۱۴۱۸ق/ ۱۹۹۷م) از محمد هادی معرفت، گواه این روند است (ایازی ۱۳۹۳: ۱۳؛ عباسی ۱۳۹۲: ۱۴). با این حال، نقد و بررسی این آثار و مدل‌های طبقه‌بندی همچنان از اهمیت بالایی برخوردار است.

۲. بیان مسئله

یکی از چالش‌های اصلی در مطالعات تفسیرپژوهی، آسیب‌شناسی روش‌شناختی در طبقه‌بندی تفاسیر است. از آنجا که طبقه‌بندی تفاسیر به عنوان یک فعالیت علمی به‌ویژه در سده‌های اخیر دستخوش تحولاتی بوده است، برخی از این طبقه‌بندی‌ها به دلیل انتخاب و پذیرش الگوهای خاص، ممکن است نتایج تحلیلی نادرستی را به همراه داشته باشند. روش‌های تفسیری که توسط پژوهشگرانی مانند گلدزیهر، ذهبی، معرفت و فهد رومی ارائه شده‌اند، هرکدام مبتنی بر رویکردهایی خاص به تاریخ تفاسیر و روش‌شناسی آن‌ها هستند. این رویکردها، اگرچه گام‌های

مهمی در جهت ساختارمند کردن مطالعات تفسیر قرآن برداشته‌اند، اما از آسیب‌ها و محدودیت‌های روش‌شناختی نیز رنج می‌برند. یکی از مهم‌ترین این آسیب‌ها، ناکافی بودن چارچوب‌های موجود برای بازنمایی کامل و جامع پیچیدگی‌های روش‌های تفسیری است. این الگوها به‌طور معمول در چارچوب‌هایی نظیر «طبقه‌بندی‌های تک‌وجهی» یا «نمودارهای درختی» قرار دارند که علی‌رغم سادگی و کارکرد آموزشی، قادر به درک و تحلیل فرآیندهای پیچیده و چندبعدی تفسیر قرآن نیستند. این نقص‌ها می‌تواند به تحلیل‌های سطحی و تقلیل‌گرایانه منجر شود که پیچیدگی‌های روش‌شناختی تفسیر قرآن را نادیده می‌گیرد. به‌علاوه، الگوهای تفسیری مورد بحث، با تمرکز بر طبقه‌بندی‌های محدودی که به تفاسیر خاص و مفسران خاص می‌پردازند، ممکن است به دیدگاه‌های تک‌بعدی و دوقطبی منتهی شوند و از این رو، عمق و تنوع واقعی علم تفسیر را از نظر دور می‌کنند. در این پژوهش، هدف اصلی ارائه تصویری روشن از این الگوهای تفسیری و تحلیل آفات روش‌شناختی موجود در این طبقه‌بندی‌هاست. این تحقیق به دنبال پاسخگویی به پرسش‌هایی است که پیرامون نگاه این تفسیرپژوهان به تاریخ و میراث تفسیری قرآن و همچنین آسیب‌شناسی روش‌شناختی این الگوها می‌چرخد. برخی از این پرسش‌ها عبارتند از: چه رویکردهایی در طبقه‌بندی تفاسیر قرآن مورد توجه قرار گرفته است؟ و چه آسیب‌هایی در این طبقه‌بندی‌ها نهفته است که می‌تواند به تحلیل‌های نادرست یا ناتمام منتهی شود؟

۳. پیشینه

در حوزه ارزیابی و نقد طبقه‌بندی‌ها، مطالعات متعددی انجام شده است، اما بیشتر این مطالعات بر نقدهای جزئی متمرکز بوده‌اند. به‌عنوان مثال، اسعدی و همکاران در مقاله «تحلیل انتقادی طبقه‌بندی تفاسیر و ارائه مدل مطلوب»، به ده مورد از چالش‌ها و آسیب‌های جزئی طبقه‌بندی تفاسیر پرداخته‌اند که از جمله آنها عبارت است از: نبود تعریف واحد و مورد اتفاق از اصطلاحات، ارائه نکردن تعریف از برخی اصطلاحات در منابع، خلط اصطلاحات، اعتبارسنجی بی‌ضابطه از تفاسیر، ضعف در ملاک‌های دسته‌بندی، ضعف در جاگذاری تفاسیر در برخی دسته‌ها و... (اسعدی و همکاران ۱۳۹۴: ۱۶۸-۱۷۵) با این حال، پژوهش حاضر بر چالش‌ها و آسیب‌های کلان روش‌شناختی متمرکز است که آن را از کارهای قبلی متمایز می‌کند. توضیح اینکه مطالعات سابق کلیت طبقه‌بندی را پذیرفته و نقدهای جزئی را جهت برطرف کردن نواقص و تقویت آن طبقه‌بندی ارائه می‌دهند؛ در حالیکه پیش فرض این پژوهش پاسخگو

نبودن این طبقه‌بندی‌ها برای بحث‌های پژوهشی در زمینه روش‌های تفسیری می‌باشد و از این رو به نقد روش‌شناختی کلیت الگوی حاکم بر این طبقه‌بندی‌ها می‌پردازد.

کتاب «تفسیرپژوهی جامع» نوشته سید هدایت جلیلی، با بررسی الگوهای تفسیرپژوهی زرقانی، ذهبی، طباطبایی، معرفت، فهد رومی و بابایی، به تبیین نارسایی‌ها و اشکالات منطقی طبقه‌بندی‌های آنها پرداخته است. این پژوهش از تحلیل‌های عمیق ارائه‌شده در کتاب جلیلی بهره خواهد برد، اما نقدهای روش‌شناختی آن، متمایز از مباحث مطرح‌شده در کتاب مذکور خواهد بود.

۴. الگوهای رایج طبقه‌بندی و شاخص‌های مورد استفاده این الگوها

در یک قرن اخیر، مطالعات و پژوهش‌های گسترده‌ای در زمینه شناخت و طبقه‌بندی روش‌های تفسیری انجام شده است. برای درک وضعیت موجود و استخراج نقاط قوت و ضعف این طبقه‌بندی‌ها، در ادامه به ارائه توصیفی منسجم از الگوهای طبقه‌بندی گلدزیهر، ذهبی، معرفت و فهد رومی خواهیم پرداخت. انتخاب گلدزیهر، ذهبی، معرفت و فهد رومی به عنوان نمایندگان برجسته در حوزه تفسیرپژوهی، دلایل متعددی دارد. یکی از مهم‌ترین دلایل، تنوع جغرافیایی و فرهنگی این محققان است. گلدزیهر از مجارستان (خارج از جهان اسلام)، ذهبی از مصر، معرفت از ایران و رومی از عربستان سعودی سرچشمه می‌گیرند که نمایانگر چهار منطقه جغرافیایی و فرهنگی است. همچنین، سیر تاریخی و تکاملی مطالعات تفسیرپژوهی را می‌توان در آثار این چهار شخصیت مشاهده کرد. گلدزیهر پایه‌های اولیه را بنا نهاد، ذهبی بر اساس کار او توسعه داد، و معرفت و رومی به ارزیابی و تکمیل این حوزه پرداختند. بنابراین، بررسی دیدگاه‌های این چهار شخصیت، بیش ارزشمندی را در زمینه روش‌ها و مکاتب تفسیرپژوهی ارائه می‌دهد.

۱.۴ الگوی ایگناس گلدزیهر

الگوی تفسیرپژوهی گلدزیهر، که در کتاب «گرایش‌های تفسیری در میان مسلمانان» ارائه شده است، نخستین تلاش گسترده برای شناخت و طبقه‌بندی روش‌های تفسیری به شمار می‌رود. این کتاب شامل یک مقدمه و شش بخش است که به شرح زیر می‌باشند:

بخش اول: دوره نخستین تفسیر. گلدزیهر در این بخش به علل اختلافات مصاحف و اضافات تفسیری می‌پردازد (گلدزیهر ۱۳۸۳: ۲۹-۷۳).

آفات روش‌شناختی در رهیافت حاکم بر طبقه‌بندی روش‌های ... (سجاد محمدفام) ۴۳

بخش دوم: تفسیر سنتی. این بخش که گاهی به عنوان «تفسیر مأثور» یا «تفسیر روایی» ترجمه شده است، به زمینه‌های گسترش استفاده از نقل و اسرائیلیات در تفسیر می‌پردازد. گلدزیهر با تمرکز بر ابن عباس به عنوان منشأ بیشترین نقل‌های تفسیری، روش تفسیری وی را بررسی می‌کند. سپس به تحلیل تفسیر طبری و گرایش‌های کلامی وی می‌پردازد (همان: ۷۵-۱۰۹).

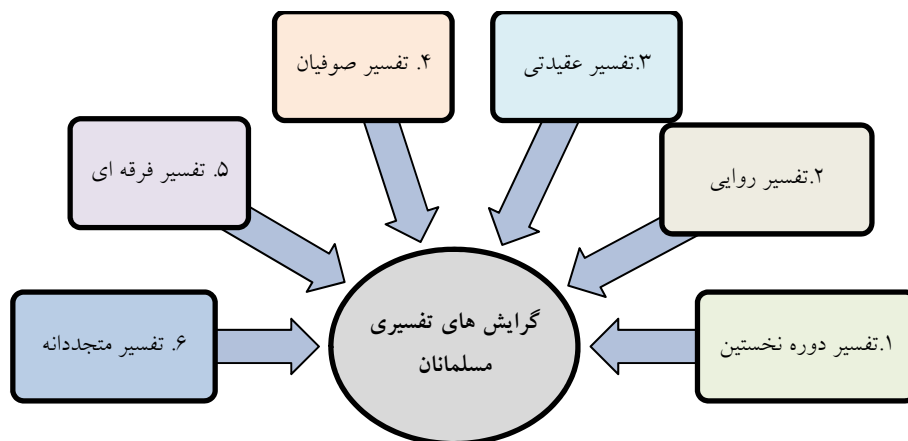
بخش سوم: تفسیر در پرتو عقیده. در این بخش، گلدزیهر دیدگاه‌های معتزله و تفسیر شاخص معتزلیان، یعنی کشاف، را مورد مطالعه قرار می‌دهد (همان: ۱۷۴-۱۱۱).

بخش چهارم: تفسیر در پرتو تصوف اسلامی. گلدزیهر در این بخش به رویکرد باطنی و تأویلی در تفسیر می‌پردازد و دیدگاه‌های حلاج، ابن رشد، ابن سینا، سهروردی و سنایی را بررسی می‌کند (همان: ۲۳۹-۱۷۵).

بخش پنجم: تفسیر در پرتو فرقه‌های دینی. این بخش به تفاسیر شیعه و فرقه‌های آن اختصاص دارد (همان: ۲۸۹-۲۴۱).

بخش ششم: تفسیر در پرتو تمدن اسلامی. گلدزیهر در این بخش به تفسیر در دوره معاصر می‌پردازد و بر اندیشه‌های اصلاح‌طلبانه و نوگرایانه‌ای تمرکز می‌کند که مفسرانی مانند احمدخان هندی و محمد عبده پیشگام آن بوده‌اند (همان: ۳۳۷-۲۹۱؛ برای اطلاعات بیشتر مراجعه کنید به پورطباطبایی ۱۳۸۶: ۲۰۵-۲۱۳).

گلدزیهر در این کتاب به ارائه طبقه‌بندی روش‌های تفسیری می‌پردازد، اما توضیحی صریح درباره منطق پشت این طبقه‌بندی ارائه نمی‌کند. این عملکرد ممکن است به این دلیل باشد که گلدزیهر ساختار کتاب خود را به عنوان الگوی طبقه‌بندی در نظر گرفته است. بنابراین، الگوی گلدزیهر را می‌توان بر اساس ساختار کتابش درک کرد که بصورت شکل (۱) خواهد بود:

شکل ۱. الگوی طبقه‌بندی گلدزیهر

گلدزیهر در کتاب خود، با در نظر گرفتن عامل زمان، بخش اول را به تفسیر در دوره نخستین اختصاص داده است. این امر نشان‌دهنده اهمیت گلدزیهر نسبت به تفاسیر اولیه است. با این حال، وی در ادامه کتاب از این رویکرد زمانی استفاده نمی‌کند و دوره‌بندی مشخصی ارائه نمی‌دهد (برای اطلاع بیشتر بنگرید به گلدزیهر ۱۳۸۳: سراسر اثر). یکی از تحلیل‌ها در مورد این رویکرد گلدزیهر این است که جدا کردن بخش اول می‌تواند نشان‌دهنده این باشد که از نظر گلدزیهر، تفسیر در دوره نخستین فاقد روش و گرایش تفسیری مشخص است (جلیلی ۱۳۹۰: ۸۰). به عبارتی، گلدزیهر تفسیر را دارای دو دوره می‌داند: دوره نخستین که در آن روش و گرایش تفسیری موضوعیت ندارد، و دوره‌ای که در آن تفاسیر واجد گرایش و روش مشخص می‌شوند. لازم به ذکر است که مراد از «روش تفسیری»، چگونگی عمل مفسر در فرایند تفسیر و بهره‌گیری از عناصر مختلف اعم از منابع، ابزارها و قواعد است (ر.ک: شاکر ۱۳۸۲: ۴۴۷-۴۶؛ بابابی ۱۳۸۱: ۱۸-۱۶). مراد از «گرایش تفسیری»، رویکرد مفسر و دغدغه و اهتمام خاص او در سمت و سو بخشیدن به تفسیر آیات است (اسعدی و همکاران ۱۳۹۴: ۱۷۶).

یکی دیگر از نکات قابل توجه در مورد الگوی گلدزیهر، جامع نبودن آن است. به عنوان مثال، این الگو، توجهی به تفاسیر زبانی-ادبی ندارد. همچنین، برخی از عناوین بخش‌ها گرچه کلی به نظر می‌رسند، اما در واقع به موارد خاصی اشاره دارند. برای مثال، در بخش «تفسیر

آفات روش‌شناختی در رهیافت حاکم بر طبقه‌بندی روش‌های ... (سجاد محمدفام) ۴۵

عقیدتی»، تنها به تفسیر معتزله پرداخته شده است، و در بخش «تفسیر فرقه‌ای»، تنها تفسیر شیعه مورد بررسی قرار گرفته است (همان: ۱۷۵).

برخی پژوهش‌ها با تحلیل محتوای کتاب گلدزیهر، تلاش کرده‌اند تا الگوی اصلی وی برای تقسیم‌بندی تفاسیر قرآن را استخراج کنند (جلیلی ۱۳۹۰: ۸۲-۸۳). این الگو بر اساس دو مقدمه اساسی بنا نهاده شده است:

۱. در سده‌های نخستین، نزد اصحاب حدیث، «علم» به روایات منقول از پیامبر (ص)، اصحاب و تابعان محدود می‌شد و منابع دیگری برای کسب علم پذیرفته نمی‌شد. این دیدگاه منجر به مقاومت در برابر جریان‌هایی می‌شد که از منابع دیگری مانند عقل و عرف استفاده می‌کردند و دستاوردهای آنها به عنوان بدعت تلقی می‌شد. این رویکرد به عنوان «تفسیر به رأی» شناخته می‌شد که در تقابل با «تفسیر به مأثور» قرار داشت (برای اطلاعات بیشتر مراجعه کنید به پاکتچی ۱۳۹۲، ج ۱: ۸۵).

۲. گلدزیهر بر این باور است که در بیشتر گونه‌ها و گرایش‌های تفسیری (به جز تفسیر روایی)، نقطه عزیمت مفسر، باورهای پیشینی مذهبی (به معنای عام) از جمله باورهای کلامی، فلسفی و فرقه‌ای است. این مفسران تلاش می‌کنند تا با تفسیر قرآن، مشروعیت خود را تقویت کرده و رقبای خود را کنار بزنند.

بر اساس این دو مقدمه، الگوی گلدزیهر بصورت شکل (۲) خواهد بود:

شکل ۲. الگوی طبقه‌بندی گلدزیهر

بر اساس دیدگاه گلدزیهر، تفاسیر روایی عمدتاً بر ظاهر متن قرآنی وفادار می‌مانند و بر تحلیل و تفسیر مستقیم آن تمرکز دارند. در مقابل، تفاسیر عقیدتی، صوفیانه، فرقه‌ای و تجددگرا، در موارد مرتبط با مبانی مذهبی خود، از ظاهر متن قرآن فراتر رفته و بر تأویل و تفسیر باطنی آن تأکید می‌کنند (جلیلی ۱۳۹۰: ۸۳). گلدزیهر بر اهمیت شاخص‌های باورهای کلامی، مذهبی، فقهی و علمی در طبقه‌بندی تفاسیر تأکید دارد. برخی محققان این شاخص‌ها را «مبانی» تفسیری نامیده‌اند (مؤدب ۱۳۹۰: ۲۷)، در حالی که برخی دیگر آنها را «پیش‌زمینه‌های معرفتی اگزوتریک» تفسیر معرفی می‌کنند (محمدمنام ۱۳۹۶: ۲۳). مبانی یا پیش‌زمینه‌های معرفتی اگزوتریک به پیش‌فرض‌ها یا اصول بنیادینی اشاره دارد که مفسران خودآگاهی نسبت به آنها دارند، مبنای تفسیر خود را بر اساس آنها اعلام می‌کنند، و با تکیه بر آنها به تفسیر آیات می‌پردازند.

۲.۴ الگوی محمد حسین ذهبی

ذهبی در کتاب «التفسیر و المفسرون»، به شیوه‌ای تفصیلی به روش‌های تفسیری و طبقه‌بندی آنها پرداخته است. وی در مقدمه کتاب، ساختار کلی آن را توضیح داده است. بر اساس گزارش ذهبی، این کتاب شامل یک مقدمه، سه باب (بخش) و یک خاتمه است. در مقدمه، سه مبحث مطرح شده است: ۱. معنای تفسیر و تأویل و تفاوت آنها، ۲. تفسیر قرآن به زبان‌های غیر عربی، و ۳. اختلاف علما در باب تصویری یا تصدیقی بودن تفسیر (ذهبی ۱۴۳۳، ج ۱: ۳۱-۱۷).

ذهبی، اولین مرحله تفسیر را مربوط به عصر پیامبر (ص) و اصحاب ایشان می‌داند، بنابراین بخش نخست کتاب خود را به تفسیر در زمان پیامبر و اصحاب اختصاص داده است. مباحث این بخش در چهار فصل ارائه شده‌اند: ۱. فهم پیامبر اکرم (ص) و اصحاب از قرآن و مهمترین منابع تفسیر در آن دوران، ۲. صحابیان مفسر، ۳. ارزش و جایگاه تفسیر متأثر صحابه، و ۴. ویژگی‌ها و شاخص‌های تفسیر در این مرحله (همان: ۹۰-۳۳).

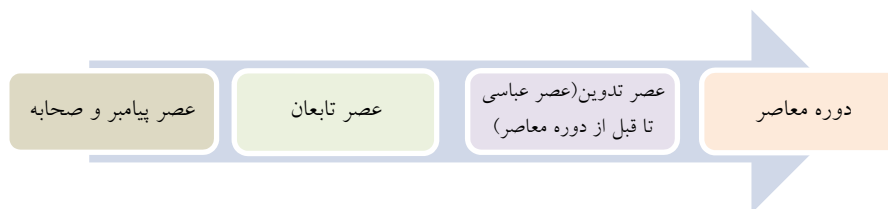
ذهبی، باب دوم کتاب خود را به تفسیر در دوره تابعان اختصاص داده است که به عقیده وی مرحله دوم از تاریخ تفسیر است. «تابعان» اصطلاحی است که معمولاً برای اشاره به نسل دوم مسلمانان پس از صحابه پیامبر اسلام استفاده می‌شود. مباحث این بخش نیز در چهار فصل ارائه شده‌اند: ۱. منابع تفسیر در دوره تابعان و مدارس تفسیری شکل‌گرفته در این دوره، ۲. ارزش و جایگاه تفسیر متأثر تابعان، ۳. ویژگی‌های تفسیر در این مرحله، و ۴. اختلافات سلف در تفسیر (همان: ۱۲۶-۹۱).

ذهبی بخش سوم کتاب خود را که مفصل‌ترین بخش آن است، به تفسیر در عصر تدوین (عصر عباسی تا عصر حاضر) اختصاص داده است. مباحث این بخش در هشت فصل ارائه شده‌اند: ۱. تفسیر مأثور و مباحث مرتبط با آن، از جمله اسرائیلیات، ۲. تفسیر به رأی و علوم مورد نیاز برای مفسران جهت پرهیز از تفسیر به رأی، ۳. مهم‌ترین تفاسیر به رأی جابیز، ۴. تفسیر به رأی مذموم، که شامل تفاسیر فرقه‌های معتزله، امامیه، باطنیه، اسماعیلیه، باییه، بهائیه، زیدیه و خوارج است، ۵. تفسیر صوفیان، ۶. تفسیر فلاسفه، ۷. تفسیر فقها، و ۸. تفسیر علمی (همان، ج ۱: ۴۰۶-۱۲۷؛ ج ۲: ۴۳۲-۵).

ذهبی در خاتمه کتاب خود، به تفسیر در عصر جدید پرداخته و تفاسیر این عصر را در چهار دسته طبقه‌بندی کرده است: تفسیر علمی، تفسیر مذهبی، تفسیر الحادی، و تفسیر ادبی-اجتماعی (همان، ج ۲: ۵۳۵-۴۳۳).

به‌رغم اینکه ذهبی در مقدمه به تعریف تفسیر و تأویل و تفاوت بین آنها پرداخته است؛ ولی این تمایزبخشی او منجر به تقسیم میراث تفسیری مسلمانان به گونه‌های تفسیری و تأویلی نشده و همان‌طور که برخی تحقیقات بیان کرده‌اند عملاً ذهبی در مقام طبقه‌بندی و گونه‌شناسی تفاسیر، کل میراث تفسیری مسلمانان را در ذیل «تفسیر» طبقه‌بندی می‌کند و پاره‌ای از میراث تفسیری را به‌عنوان تأویل از دایره پژوهش و طبقه‌بندی خود بیرون نمی‌نهد (جلیلی ۱۳۹۰: ۱۵۴).

ساختار کتاب ذهبی، الگوی طبقه‌بندی و گونه‌شناسی وی را نشان می‌دهد. در این طبقه‌بندی، ذهبی چند شاخص را در نظر گرفته است که اولین شاخص آن «زمان» است که مبنای بخش‌بندی کتاب وی است. بر اساس این شاخص، ذهبی تفاسیر قرآن کریم را در سه دوره طبقه‌بندی کرده است: دوره پیامبر و صحابه، دوره تابعان، و دوره تدوین. همچنین، بخشی را با عنوان «خاتمه» به تفسیر در دوره معاصر اختصاص داده است. با توجه به اینکه ذهبی از «خاتمه» به عنوان «باب» یاد نکرده است، می‌توان استنباط کرد که وی این بخش را به عنوان تکمله باب سوم در نظر گرفته است. از سوی دیگر، با توجه به اینکه وی تفاسیر معاصر را در بخشی جداگانه آورده است، می‌توان گفت که وی تفسیر در عصر جدید را متمایز از تفسیر در دوره تدوین می‌داند. بنابراین، تقسیم‌بندی ذهبی از دوره‌های تفسیری به صورت شکل (۳) است:

شکل ۳. تقسیم‌بندی ذهبی از دوره‌های تفسیری

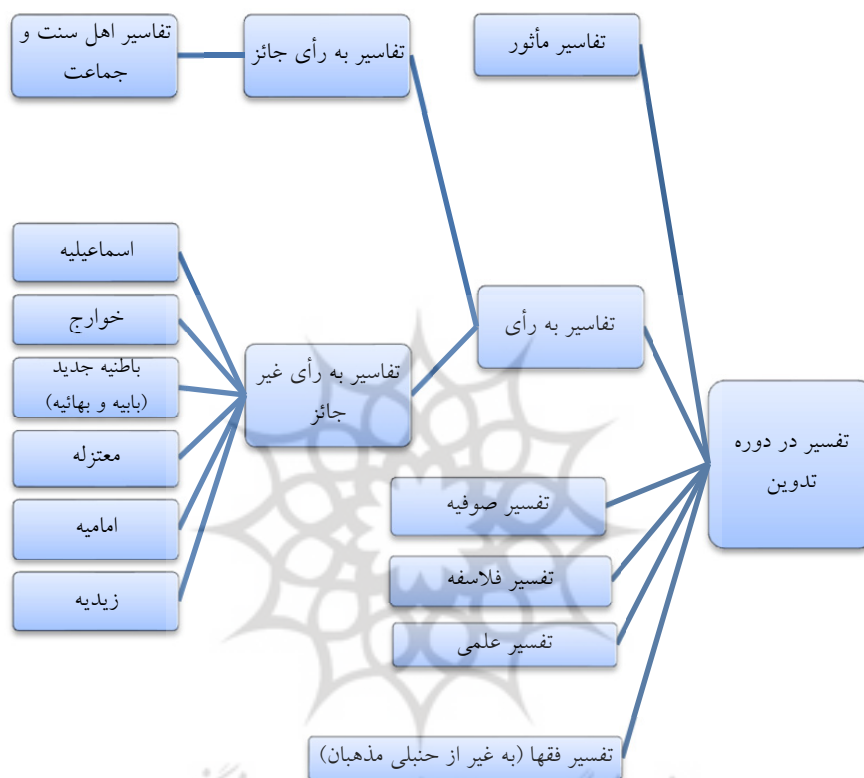
ذهبی تنها در باب دوم، که تفسیر در دوره تابعان را بررسی می‌کند، از شاخص «بوم» استفاده کرده است و تفاسیر این دوره را بر اساس سه بوم مکه، عراق و مدینه دسته‌بندی نموده است. ذهبی در باب سوم، با استفاده از شاخص «منبع و مصدر»، تفاسیر این دوره را به دو دسته کلی تفاسیر مأثور و تفاسیر به رأی تقسیم‌بندی کرده است. وی «اثر» را به معنای آیات قرآن، روایات پیامبر (ص) و سخنان صحابه و تابعان تعریف می‌کند، بنابراین تفاسیر مأثور از دیدگاه ذهبی، تفاسیری هستند که در فهم و تفسیر آیات، بر خود آیات، روایات منقول از پیامبر (ص) و سخنان صحابه و تابعان تکیه دارند. (ذهبی ۱۴۳۳، ج ۱: ۱۳۷) ذهبی «رأی» را به معنای مطلق اجتهاد در نظر می‌گیرد (همان، ج ۱: ۲۲۱)، بنابراین تفاسیر به رأی از نظر وی، تفاسیر اجتهادی هستند. در گام بعدی، وی تفاسیر به رأی را به دو دسته جایز و غیرجایز تقسیم می‌کند. شاخص وی در این تقسیم‌بندی، «مذهب» است؛ بدین صورت که تفاسیر اهل سنت و جماعت را در زمره تفاسیر به رأی جایز و تفاسیر سایر فرقه‌ها و مذاهب را در دسته تفاسیر به رأی غیرجایز قرار می‌دهد.

ذهبی در باب سوم، فصل‌هایی را به تفاسیر صوفی، فلسفی، علمی و فقهی اختصاص داده است (همان، ج ۲: ۴۱۶-۲۹۵). برخی محققان این اقدام ذهبی را به دو گونه تحلیل کرده‌اند. تحلیل اول این است که وی این تفاسیر را در زمره تفاسیر به رأی غیرجائز قرار می‌دهد، اما به جز اختصاص دادن فصل‌های جداگانه، دلیلی برای این کار ارائه نکرده است و مشخص نیست که بر اساس چه شاخصی این تفاسیر را جداگانه طبقه‌بندی کرده است. تحلیل دوم این است که این تفاسیر، گونه‌های دیگری از تفاسیر به رأی غیرجائز هستند. شواهدی که می‌تواند این تحلیل را تأیید کند شامل نگاه منفی و غیرهمدلانه ذهبی به این تفاسیر است. همچنین، ذهبی در فصل تفاسیر فقهی، مهم‌ترین تفاسیر فقهی مذاهب مختلف را به جز مذهب حنبلی آورده است. با توجه به اینکه خود ذهبی حنبلی مذهب است و به تفاسیر حنبلی اشاره نکرده، این می‌تواند نشان‌دهنده این نکته باشد که وی در مقام بیان تفاسیر به رأی غیرجائز، از ذکر تفاسیر

آفات روش‌شناختی در رهیافت حاکم بر طبقه‌بندی روش‌های ... (سجاد محمدفام) ۴۹

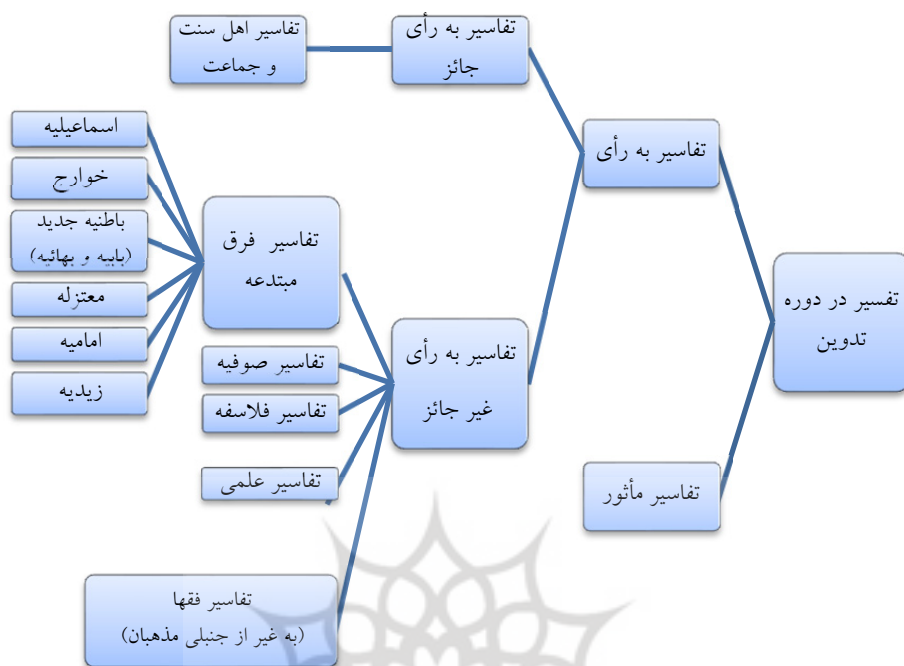
حنبل‌ی مذهب خودداری کرده است (برای اطلاعات بیشتر مراجعه کنید به جلیلی ۱۳۹۰: ۱۶۶-۱۶۵).

بر اساس تحلیل اول، طبقه‌بندی وی در این باب بصورت شکل (۴) است:

شکل ۴. الگوی طبقه‌بندی ذهبی از گونه‌های تفسیری بر اساس تحلیل اول

بر اساس تحلیل دوم، طبقه‌بندی ذهبی در باب سوم بصورت شکل (۵) است:

شکل ۵. الگوی طبقه‌بندی ذهبی از گونه‌های تفسیری بر اساس تحلیل دوم

۳.۴ الگوی محمد هادی معرفت

معرفت در کتاب «التفسیر و المفسرون فی ثوبه القشیب» که در واکنش به کتاب ذهبی نوشته شده است، الگوی خود را در طبقه‌بندی روش‌های تفسیری ارائه می‌کند. وی پس از بیان مباحث مقدماتی، با توجه به شاخص «زمان»، تاریخ تفسیر را به پنج مرحله تقسیم کرده است: ۱. تفسیر در عهد رسالت، ۲. تفسیر در دوره صحابه، ۳. تفسیر در دوره تابعان، ۴. تفسیر در دوره اهل بیت (ع)، ۵. تفسیر در دوره تدوین. (برای اطلاعات بیشتر مراجعه کنید به معرفت ۱۴۱۸، ج ۱: ۱۷۱ تا پایان جلد اول و سراسر جلد دوم) بر این اساس، ساختار کلی کتاب معرفت به صورت شکل (۶) است:

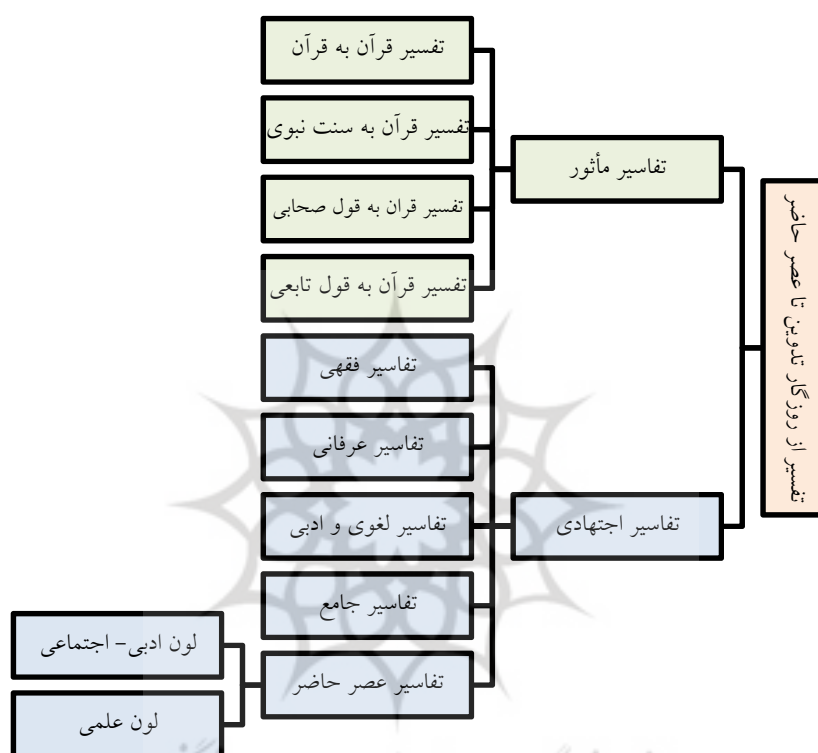
شکل ۶. الگوی معرفت از گونه‌های تفسیری

معرفت در گام بعدی با بهره‌گیری از شاخص «بوم»، تفاسیر دوره تابعان را به بوم‌هایی تقسیم کرده است که در شکل (۷) ارائه شده است (همان، ج ۱: ۳۱۱-۳۲۰):

شکل ۷. طبقه‌بندی معرفت از بوم‌های تفسیری

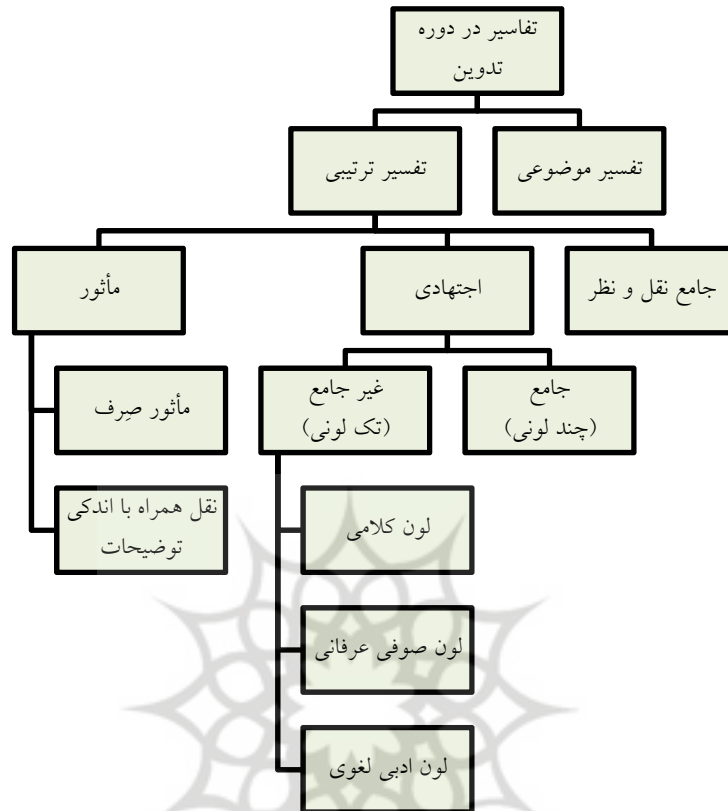
ایشان همچنین مرحله پنجم از تفسیر (از روزگار تدوین_نیمه سده دوم_ تا عصر حاضر) را در تقسیم‌بندی جزئی‌تر بدین شکل (۸) انجام داده است (برای اطلاع بیشتر بنگرید به همان، ج ۲: سراسر کتاب):

شکل ۸. طبقه‌بندی معرفت از گونه‌های تفسیری از دوره تدوین تا دوره معاصر

معرفت با در نظر گرفتن شاخص «منبع و ابزار تفسیر»، به طبقه‌بندی تفاسیر دوره تدوین پرداخته است. همچنین، ایشان بخشی از مباحث خود را به موضوعاتی مانند «تفاسیر موجز»، «تفاسیر موضوعی» و «تفسیر به ترتیب نزول» اختصاص داده است که بیشتر به شیوه بیان و ارائه تفسیر مربوط می‌شود تا شیوه فهم و تفسیر آیات قرآن (برای اطلاعات بیشتر مراجعه کنید به همان، ج ۲: ۵۱۷ به بعد).

برخی محققان، با توجه به برخی بخش‌های توجیه‌ناپذیر در این طبقه‌بندی و همچنین جامع نبودن آن، برای دستیابی به الگویی وفادار به الگوی معرفت، تنها به فهرست کتاب و عناوین فصول و بخش‌ها اکتفا نکرده‌اند، بلکه محتوای کتاب را نیز تحلیل کرده‌اند. آنها با توجه به برخی اظهارات آقای معرفت، بر این باورند که وی در بخشی از کتاب خود، بین دو نوع تفسیر تمایز قائل شده است: تفسیر ترتیبی و تفسیر موضوعی (همان، ج ۲: ۱۷). در گام بعدی، تفسیر ترتیبی را به دو نمط تقسیم می‌کند: تفسیر به مآثور (شامل قرآن، سنت، قول صحابی و قول تابعی) و تفسیر اجتهادی. سپس در گام سوم، تفسیر به مآثور را به دو دسته تقسیم می‌کند: تفاسیر مآثور محض و تفاسیر مآثور غیرمحض (نقل مآثور همراه با اندکی توضیح و بیان) (همان، ج ۲: ۲۲-۲۸). وی تفاسیر اجتهادی را بر اساس الوان^۱ مختلفی مانند مذهب، کلامی، صوفی عرفانی، لغوی، ادبی و غیره دسته‌بندی می‌کند و همچنین به وجود تفاسیری اشاره می‌کند که جامع چند لون مذکور هستند. ایشان همچنین از نوعی تفسیر جامع صحبت می‌کند که ترکیبی از نقل و نظر است. بنابراین، در الگوی معرفت با دو گونه تفسیر جامع مواجه هستیم: اولی تفاسیری هستند که جامع چند لون تفاسیری مانند کلامی، لغوی، ادبی و غیره است، و دومی تفاسیری که جامع بین نقل و نظر هستند. اولی در ذیل تفاسیر اجتهادی قرار می‌گیرد، در حالی که دومی در عرض تفاسیر اجتهادی است (جلیلی ۱۳۹۰: ۱۷۴). شکل (۹) این طبقه‌بندی را به تصویر کشیده است:

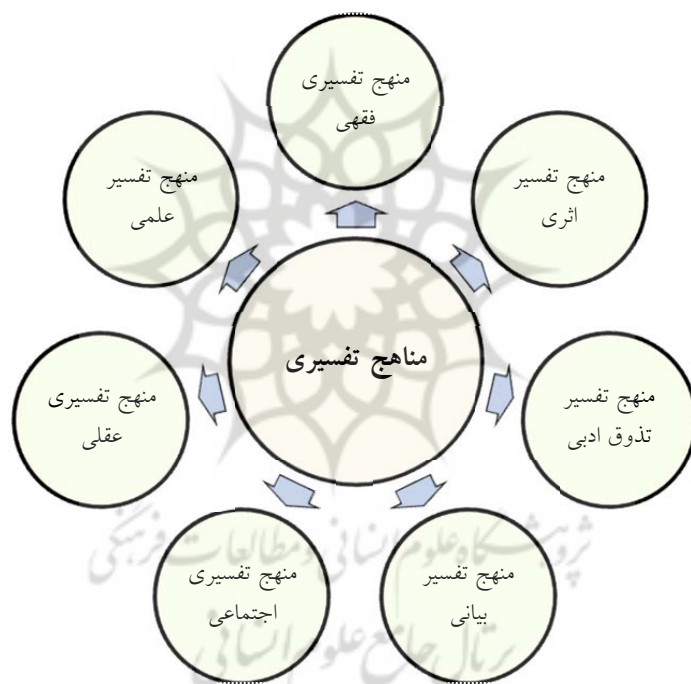
شکل ۹. الگوی معرفت از گونه‌های تفسیری در دوره تدوین

معرفت تفسیر دوره معاصر را نیز در چهار لون طبقه‌بندی کرده است: ۱. لون علمی، ۲. لون ادبی-اجتماعی، ۳. لون سیاسی و ۴. لون عقلی (معرفت ۱۴۱۸، ج ۲: ۴۴۲).

اصلی‌ترین شاخصی که معرفت در طبقه‌بندی تفاسیر بر آن تکیه دارد، منابع تفسیر است، بنابراین وی تفاسیر را به دو دسته کلی تفاسیر مأثور و تفاسیر اجتهادی تقسیم‌بندی کرده است. همچنین، شاخص دانش و تحصیلات مفسر که منجر به لون خاصی از تفسیر می‌شود، از دیگر شاخص‌های مورد نظر معرفت است.

۴.۴ الگوی فهد بن عبدالرحمن رومی

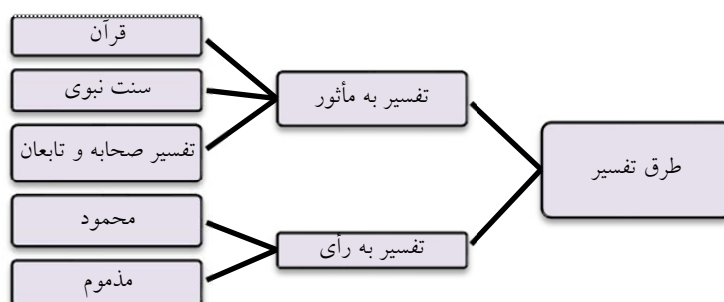
فهد بن عبدالرحمن بن سلیمان رومی در کتاب «بحوث فی اصول التفسیر و مناهجه»، به طبقه‌بندی تفاسیر و روش‌های تفسیر در کل میراث تفسیری پرداخته است. طبقه‌بندی وی بر اساس سه شاخص و مؤلفه است. اولین شاخص، «منهج» است وی «منهج» را چنین تعریف می‌کند: «راهی که مفسر برای رسیدن به اتجاه تفسیری مشخص خود می‌پیماید». اتجاه هم در تلقی او، «عبارتست از هدفی که مفسر در تفسیرش روی بدان دارد» (الرومی ۱۴۱۶، ۵۵). بر اساس این مؤلفه، طبقه‌بندی زیر را از تفاسیر ارائه کرده است که در شکل (۱۰) به تصویر کشیده شده است:

شکل ۱۰. الگوی طبقه‌بندی فهد رومی از مناهج (راه و روش) تفسیری

مؤلفه دیگری که بر اساس آن به دسته‌بندی تفاسیر پرداخته، «طریق» است. وی مقصود خود از طریق را این‌گونه توضیح داده است: شیوه‌ای که مفسر در راه سپردن به هدف، اتخاذ

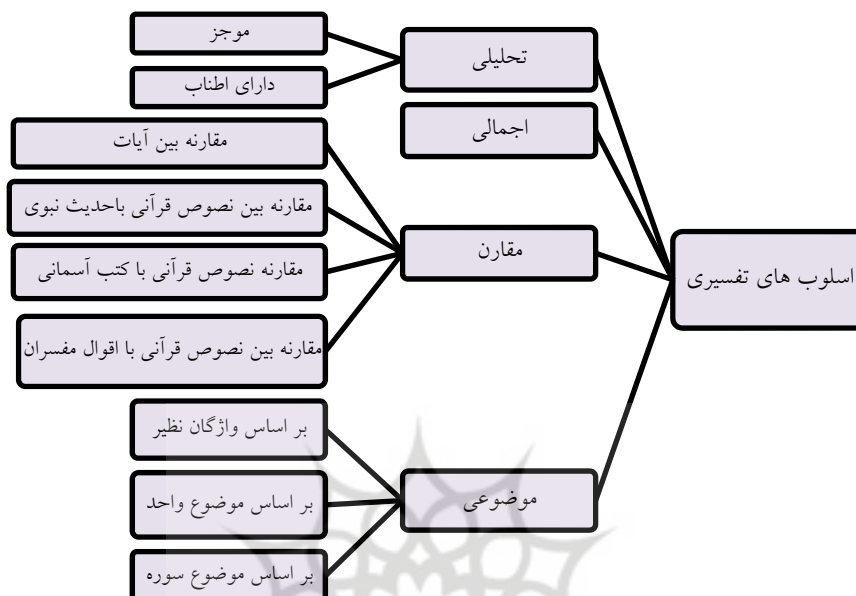
می‌کند (همان). او به هنگام بحث از طرق تفسیری، تفاسیر را از این حیث در دودسته به شکل (۱۱) جای داده است:

شکل ۱۱. الگوی طبقه‌بندی فهد رومی از طرق تفسیری

شاخص سوم فهد رومی در طبقه‌بندی تفاسیر، «اسلوب» یا سبک تفسیری است. وی تفاسیر را از حیث اسلوب تفسیری، در چهار دسته تحلیلی، اجمالی، مقارن و موضوعی دسته‌بندی می‌کند. تفسیر تحلیلی به آن دسته از تفاسیر اطلاق می‌شود که بر اساس ترتیب آیات قرآن کریم، آیه به آیه تفسیر شده‌اند. رومی این تفاسیر را نیز بر اساس گستردگی و جزئیات، به دو دسته تفاسیر موجز (کوتاه و مختصر) و تفاسیر طولانی تقسیم می‌کند. در مقابل، تفسیر اجمالی به ارائه تفسیری کلی از آیات می‌پردازد و بر جنبه‌های اصلی و کلیدی تمرکز دارد (الرومی ۱۴۱۶: ۵۷). تفسیر مقارن نیز به مقایسه و بررسی دیدگاه‌های مختلف مفسران می‌پردازد. رومی تنوع گسترده‌ای را در تفسیر مقارن بر اساس کتاب یا آثاری که قرآن با آنها مقایسه می‌شود، شناسایی می‌کند؛ از جمله مقارنه بین نصوص قرآنی با یکدیگر، بین نصوص قرآنی با احادیث نبوی، بین نصوص قرآنی با کتب آسمانی و بین اقوال مفسران (همان: ۶۲-۶۰). علاوه بر این، رومی تفسیر موضوعی را دارای پیشینه‌ای طولانی می‌داند و سه نوع اصلی را برای آن شناسایی می‌کند: ۱) تفسیر موضوعی بر اساس واژگان نظیر؛ ۲) تفسیر موضوعی بر اساس یک موضوع واحد؛ و ۳) تفسیر موضوعی بر اساس موضوع یک سوره.

بر اساس این مؤلفه دسته‌بندی وی از تفاسیر بصورت شکل (۱۲) خواهد بود:

شکل ۱۲. الگوی طبقه‌بندی فهد رومی از اسلوب‌های تفسیری

۵. رهیافت غالب در طبقه‌بندی روش‌های تفسیری

طبقه‌بندی تفاسیر و روش‌های تفسیری توسط محققان، الگویی یکسان را دنبال می‌کند که به آن «طبقه‌بندی تک‌وجهی» اطلاق می‌شود. این الگو شباهت‌هایی با ساختار سلسله‌مراتبی ارتش دارد. در ارتش، سازماندهی نیروها به صورت هرمی است؛ سربازان در گروه‌هایی موسوم به جوخه سازماندهی می‌شوند، چند جوخه یک گروهان را تشکیل می‌دهند، چند گروهان گردان را شکل می‌دهند و این ساختار تا لشکر و سپاه ادامه می‌یابد. هر گروهان یا گردان نیز تحت فرماندهی یک افسر، مانند سرگرد یا سرهنگ، قرار دارد. همچنین، عضویت در ارتش نیز انحصاری است؛ بدین معنا که یک سرباز نمی‌تواند به‌طور همزمان عضو دو گروهان متفاوت باشد. برای تغییر گروهان، باید از گروهان قبلی جدا شده و به گروهان جدید بپیوندد.

در طبقه‌بندی تک‌وجهی تفاسیر، محققان بر یک شاخص یا معیار خاص تمرکز می‌کنند. این شاخص معمولاً «منبع و مصدر تفسیر» است. به عبارت دیگر، آن‌ها تفاسیر را بر اساس منابعی

که مفسر از آن‌ها استفاده می‌کند، دسته‌بندی می‌نمایند. برای مثال، تفاسیری که بیشتر بر قرآن متمرکز هستند، در یک طبقه قرار می‌گیرند، درحالی‌که تفاسیری که از احادیث بهره می‌برند، در طبقه‌ای دیگر جای می‌گیرند. برخی از محققان نیز وجه «زمان» را مد نظر قرار می‌دهند و تفاسیر را بر اساس دوره‌های زمانی مختلف دسته‌بندی می‌کنند؛ مثلاً تفاسیر دوره کلاسیک یا معاصر. با این حال، محدودیت اصلی طبقه‌بندی تک‌وجهی در این است که نمی‌تواند پیچیدگی و تنوع روش‌های تفسیری را به‌طور کامل نشان دهد. این نوع طبقه‌بندی تنها یک بعد یا وجه از تفسیر را در نظر می‌گیرد و ممکن است سایر جنبه‌های مهم را نادیده بگیرد. برای مثال، یک تفسیر ممکن است هم از قرآن و هم از احادیث استفاده کند، اما در طبقه‌بندی تک‌وجهی، تنها یکی از این منابع مد نظر قرار می‌گیرد. بنابراین، طبقه‌بندی تک‌وجهی می‌تواند دیدگاهی محدود و یک‌سویه از میراث تفسیری ارائه دهد و ممکن است تنوع و غنای روش‌های تفسیری را به‌طور کامل نشان ندهد.

ویژگی مشترک دیگری که در الگوهای موردبحث دیده می‌شود، تبعیت آن‌ها از رویکرد «نمودار درختی» است. طبقه‌بندی درختی، نوعی روش طبقه‌بندی است که در آن از کل به جزء حرکت می‌شود و به صورت شاخه‌ای منشعب می‌گردد، درست شبیه به ساختار یک درخت که شاخه‌هایش تقسیم می‌شوند. در یک درخت، هرچه از تنه اصلی دورتر می‌شویم، با انشعاب بیشتری مواجه می‌شویم. این انشعاب‌ها به صورت سلسله مراتبی است؛ از یک تنه اصلی، چند شاخه اصلی منشعب می‌شوند، از هر شاخه اصلی، چند شاخه فرعی منشعب می‌گردند و این روند ادامه می‌یابد تا به کوچک‌ترین شاخه‌ها برسیم. در این نوع طبقه‌بندی، هرگز حالت برگشتی وجود ندارد. به این معنی که دو شاخه جدا شده، دوباره به یکدیگر متصل نمی‌شوند. همچنین، هرگز اتفاق نمی‌افتد که یک شاخه از یک نقطه جدا شده و به شاخه دیگری متصل شود. علت نامگذاری این روش طبقه‌بندی به عنوان «درختی» نیز همین استعاره از ساختار درخت در نحوه انشعاب آن است.

همان‌طور که در شکل‌های طراحی شده الگوهای موردبحث دیده می‌شود، روش‌های تفسیری نیز مانند شاخه‌های یک درخت، هرچه از تنه اصلی دورتر می‌شوند، بیشتر منشعب می‌گردند و از یکدیگر جدا می‌شوند. این نشان‌دهنده این واقعیت است که هر روش تفسیری دارای ویژگی‌ها و جنبه‌های منحصر به فرد خود است و نمی‌توان یک روش تفسیری را به چند شاخه یا طبقه متفاوت متصل کرد.

۶. آفات روشی طبقه‌بندی تک‌وجهی و درختی

طبقه‌بندی تک‌وجهی و طبقه‌بندی درختی، دو نوع ساده و ابتدایی از طبقه‌بندی هستند که سابقه‌ای طولانی در تاریخ دارند. این نوع طبقه‌بندی‌ها به دلیل سادگی و قابل فهم بودن، به ویژه برای سطوح آموزشی پایین، بسیار کارآمد هستند. آن‌ها با ارائه یک ساختار منظم و سلسله مراتبی، درک مطلب را برای مخاطبان آسان می‌کنند. به همین دلیل است که این نوع طبقه‌بندی‌ها را می‌توان در اولین آثار نوشته‌شده در زمینه روش‌های تفسیری مشاهده کرد.

با این وجود، این طبقه‌بندی‌ها دارای محدودیت‌هایی هستند که آن‌ها را برای اهداف پژوهشی نامناسب می‌سازد. یکی از ضعف‌های اصلی آن‌ها، محدودیت روش‌شناختی است. این طبقه‌بندی‌ها تنها یک وجه یا معیار را در نظر می‌گیرند و ممکن است سایر جنبه‌های مهم را نادیده بگیرند. علاوه بر این، این طبقه‌بندی‌ها انعطاف‌پذیری کمی دارند و ممکن است نتوانند پیچیدگی و تنوع روش‌های تفسیری را به‌طور کامل نشان دهند. همچنین، این طبقه‌بندی‌ها ممکن است نتوانند ارتباطات و تداخلات بین روش‌های تفسیری را به‌طور کامل نشان دهند. در ادامه کوشیده می‌شود برخی از مهم‌ترین ضعف‌های روش‌شناختی این الگو مورد بحث قرار گیرد.

۱.۶ غلبه رویکرد واگرا

یکی از ضعف‌های اساسی طبقه‌بندی‌های درختی، گرایش آن‌ها به واگرایی است. در این رویکرد، طبقه‌بندی‌کننده تمایل دارد بین مقوله‌ها تمایز حداکثری ایجاد کند و توجه خود را تنها به موارد افتراق معطوف می‌کند، بدون اینکه اتحاد و اشتراکات را در نظر بگیرد. برای مثال، برخی از این الگوها تفاسیر را به دو دسته کلی تفاسیر ماثور و تفاسیر به رأی تقسیم می‌کنند، سپس تفاسیر به رأی را به دو دسته جائز و غیرجائز تقسیم می‌کنند. در گام بعدی، با لحاظ کردن شاخص مذهب، تفاسیر برخاسته از مذهب اهل سنت را در زمره تفاسیر به رأی جائز و تفاسیر سایر فرقه‌ها را در دسته تفاسیر به رأی غیرجائز قرار می‌دهند. این طبقه‌بندی، به‌رغم وجود اختلاف در تفسیر برخی آیات کلامی بین فرقه‌ها، اتحاد و اتفاق نظر آن‌ها در برخی مباحث کلامی را نادیده می‌گیرد. در این موارد، به‌رغم وجود تفسیر یکسان از آیات توسط فرقه‌های مختلف، این الگوها به دلیل رویکرد واگرایانه خود، آن‌ها را در دو دسته جداگانه قرار می‌دهند.

برای رفع این ضعف، می‌توان با بازنگری در شاخص مذهب و لحاظ کردن آن در الگوی طبقه‌بندی چندوجهی، هم «مواضع کلامی اختلافی بین فرقه‌ها» و هم «مواضع اتفاقی و غیراختلافی فرقه‌ها» را در نظر گرفت. بدین ترتیب، طبقه‌بندی دقیق‌تر و منصفانه‌تری ارائه خواهد شد.

مثال دیگری از ضعف طبقه‌بندی‌های درختی، قرار دادن تفسیر قرآن با قرآن در شاخه تفاسیر ماثور است، درحالی‌که تفسیر قرآن با قرآن، علاوه بر اینکه یک تفسیر اثری است، یک تفسیر اجتهادی نیز به شمار می‌آید. در کشف و انتخاب آیات نظیر، تشخیص سیاق و درک گسستگی و پیوستگی آیات، اجتهاد نقش دارد. به همین دلیل است که می‌بینیم تفاسیری که ادعای استفاده از روش تفسیر قرآن با قرآن دارند، در تفسیر آیات یکسان عمل نمی‌کنند، که این نشان‌دهنده دخالت اجتهاد در این تفاسیر است. محققى در مقایسه بین دو تفسیر المیزان طباطبایی و الفرقان صادقی تهرانی، که هر دو از روش تفسیر قرآن با قرآن استفاده می‌کنند، می‌نویسد:

صادقی تهرانی نسبت به سیاق آیات توجه چندانی ندارد، در هر آیه یا مجموعه از آیاتی که مورد بررسی قرار می‌گیرد، از سیاق قبل و بعد آن به‌عنوان یک قرینه یا عنصر دخیل در فهم آیه استفاده نمی‌شود و کمتر مواردی را می‌توان یافت که به لحاظ پیوستگی شدید آیه به زمینه‌های پیش از آن و پس از آن، از ارتباط موجود یا وحدت فضای حاکم بر آیات در جهت تفسیر آن بهره برده باشد. ازاین جهت تفسیر الفرقان کاملاً در برابر المیزان قرار دارد که به‌صورت گسترده از سیاق، برای تفسیر و فهم آیات استفاده کرده است. (امین ۱۳۷۵:

۲۹۳)

این نقص را همچنین می‌توان از منظر تاریخی نیز بررسی کرد. مدل طبقه‌بندی درختی از منظر تاریخی نیز ممکن است پاسخگوی برخی مسائل نباشد و ظرفیت توضیح برخی اتحادها و همگرایی‌ها را نداشته باشد. علت این مسئله این است که روش‌های تفسیری در طول زمان شکل می‌گیرند و در جریان‌های تاریخی مختلف هم‌زیستی دارند (پاکتچی ۱۳۷۹، ج ۹: ۱۲۰). این روش‌ها ممکن است با گذشت زمان دچار تحول شده و به سمت یکدیگر گرایش یابند، که نتیجه آن می‌تواند اتحاد و همگرایی باشد. برای مثال، در تفکر اشاعره، میزان عقل‌گرایی در تفسیر آیات همواره یکسان نبوده است. با گذشت زمان، مشاهده می‌شود که در موارد زیادی، تفکر اشاعره به تفکر عقل‌گرا نزدیک‌تر شده است. در آثار مفسرانی چون فخر رازی، تأویل میانه‌روانه‌ای در مواجهه با آیات تشبیهی وجود دارد (هوشنگی ۱۳۸۵، ذیل مدخل «زمینه‌های

آفات روش‌شناختی در رهیافت حاکم بر طبقه‌بندی روش‌های ... (سجاد محمدفام) ۶۱

کلامی و فلسفی تأویل»، ج ۱۴: ۳۸۲. حتی برخی از اشاعره چون ابن فورک، نفی تأویل را از سوی برخی فرقه‌ها نقد کرده‌اند.

برای درک روش‌های تفسیری از منظر تاریخی، نگاهی دو سویه لازم است. به این معنی که باید هم به افتراق و تمایزها و هم به اتحادها و پیوندها توجه شود. اگر مدلی که برای مطالعه روش‌های تفسیری استفاده می‌شود، ظرفیت توضیح این‌گونه همگرایی‌ها و اتحادها را نداشته باشد و تنها یک مدل درختی رو به انشعاب باشد، عملاً قدرت پاسخگویی به بسیاری از اتفاقات تاریخی مرتبط با روش‌های تفسیری را نخواهد داشت. بنابراین، به نظر می‌رسد الگوهای طبقه‌بندی تک‌وجهی و درختی، هرچند برای آموزش و معرفی روش‌ها و مکاتب تفسیری کارآمد هستند، اما در سطوح بالاتر پژوهشی، تکیه بر این نوع طبقه‌بندی می‌تواند منجر به کم‌عمقی پژوهش و حتی نتایج اشتباه شود.

۲.۶ غلبه تقلیل‌گرایی

آفت دیگر طبقه‌بندی درختی روش‌های تفسیری، غلبه رویکرد «تقلیل‌گرایی» (Reductionism) است. تقلیل‌گرایی به معنای کاستن از پیچیدگی یک پدیده یا سیستم پیچیده و کاهش آن به اجزای ساده‌تر است:

«شیوه‌ای است که از طریق آن یک حوزه از موضوعات مثل مفاهیم، خواص یا تئوری‌ها در دامنه دیگر جذب یا به نفع دامنه دیگر از آن صرف‌نظر می‌شود» (Kim 1998:145; Polkinghorne, 2003)

نگاه تقلیل‌گرایانه ترجیح می‌دهد روابط بین اجزاء را ساده کند تا بتواند به‌آسانی درباره آن قضاوت و داوری کند. یکی از انگیزه‌های اصلی رویکرد تقلیل‌گرایانه، جنبه‌های آموزشی و تعلیمی است. وقتی هدف آموزش و یادگیری باشد، به‌جای اینکه مخاطب با مجموعه‌ای پیچیده از مؤلفه‌ها و شاخص‌ها مواجه شود، بهتر است بسیاری از مؤلفه‌های پیچیده نادیده گرفته شده و به دو یا سه مؤلفه اصلی تقلیل یابند. آموزش بر اساس یک الگوی ساده‌شده و تقلیل‌یافته، مورد رضایت یادگیرنده قرار می‌گیرد و او را دچار سردرگمی و کلافگی نمی‌کند. با این حال، این رویکرد در زمینه پژوهش و درک عمیق پدیده‌ها ممکن است محدودیت‌هایی ایجاد کند. پدیده‌های پیچیده ممکن است نیازمند تحلیل چندوجهی و در نظر گرفتن عوامل مختلف باشند. نادیده گرفتن این عوامل ممکن است منجر به درک ناقص و یک‌سویه پدیده شود. بنابراین، رویکرد تقلیل‌گرایانه در طبقه‌بندی روش‌های تفسیری، هرچند ممکن است برای اهداف

آموزشی مفید باشد، اما برای اهداف پژوهشی و درک عمیق روش‌ها ممکن است محدودیت‌هایی ایجاد کند.

در تقسیم‌بندی‌های رایج روش‌های تفسیری، رویکرد حصرگرایانه‌ای حاکم است؛ بدین معنی که تنها به یک بُعد توجه شده و سایر ابعاد نادیده انگاشته می‌شوند. این رویکرد منجر به بروز پدیده‌های تقلیل‌گرایی و تحویل‌نگری می‌شود. دیدگاه تقلیل‌گرایانه، پدیده‌های چندوجهی را به یک وجه تقلیل داده و آن را در قالب «الف چیزی نیست جز ب» ارائه می‌کند. این نگرش، با محدود کردن محقق به بررسی یک‌سویه موضوع، مانع از درک جامع و کامل آن می‌شود. مسائل انسانی و پدیده‌های دینی، ذاتاً پیچیده و چندوجهی هستند و نمی‌توان آن‌ها را تنها از یک منظر تحلیل کرد.

یکی از شیوه‌های رایج در تقلیل‌گرایی، ایجاد دوگانگی و زوج‌های متضاد است. بدین صورت که از میان طیف گسترده روش‌ها، دو قطب متضاد انتخاب شده و در مقابل یکدیگر قرار می‌گیرند. برای مثال، ذهبی در التفسیر و المفسرون، در بخش سوم، تفاسیر دوره تدوین را به دو دسته کلی تفاسیر متأثر و تفاسیر به رأی تقسیم کرده است. منظور وی از تفاسیر به رأی، تفاسیر اجتهادی است. با این حال، ذهبی اجتهاد در تفاسیر متأثر را نادیده گرفته است، درحالی‌که بر اساس پژوهش‌های صورت‌گرفته، تفاسیر متأثر نیز بر پایه نوعی اجتهاد بنا شده‌اند (بنگرید به: فهیمی تبار ۱۳۹۰: سراسر اثر).

علاوه بر این، حتی در تفاسیری که گرایش به نقل صرف روایات دارند، نوعی اجتهاد در انتخاب روایات، بررسی سند و دلالت آن‌ها، ایجاد پیوستار بین روایات و تدوین موضوعی آن‌ها وجود دارد (فهیمی تبار ۱۳۸۶: ۱۰۲-۷۵). شاهد مثال دیگر، تقسیم‌بندی تفاسیر کلامی به اشعری، معتزلی و در موارد اندکی شیعی است. این طبقه‌بندی، وجود فرقه‌های کلامی دیگر و مشارکت آن‌ها در مباحث تفسیری را نادیده می‌گیرد. برای مثال، سلفیه جریانی متمایز از اشاعره و ماتریدیه است که آثار تفسیری متعددی خلق کرده‌اند (بنگرید به: ایازی ۱۳۷۳: ۱۳۸، ۳۴۲ و ۳۹۵؛ مغراوی ۱۴۲۰، ج ۲: ۷۰۵-۵۱۹).

یکی از نمودهای رویکرد تقلیل‌گرایانه در طبقه‌بندی روش‌های تفسیری، تقلیل روش تفسیری به منابع تفسیری است. در بسیاری از الگوهای طبقه‌بندی موجود، مؤلفه‌های روش تفسیری به مؤلفه منابع تفسیری تقلیل یافته‌اند. برای مثال، در این طبقه‌بندی‌ها، تفسیر عقلی به تفسیری اطلاق می‌شود که در آن داده‌های عقلانی نقش منبع را در توضیح و تفسیر آیات ایفا می‌کنند؛ یا تفسیر روایی به تفسیری گفته می‌شود که در آن روایات منبع اصلی تفسیر هستند. با

آفات روش‌شناختی در رهیافت حاکم بر طبقه‌بندی روش‌های ... (سجاد محمدفام) ۶۳

این حال، این طبقه‌بندی‌ها نادیده می‌گیرند که حتی در تفسیرهای نقلی و روایی نیز از عقل به عنوان ابزاری مهم استفاده شده است.

در برخی از الگوهای طبقه‌بندی رایج، مانند الگوی ذهنی و معرفت، یکی از دسته‌های اصلی و ثابت، تفاسیر اثری است. در این الگوها، «اثر» شامل آیات قرآن، روایات نبوی، اقوال صحابه و تابعان تعریف شده است. به عبارت دیگر، در این طبقه‌بندی‌ها، تفاسیر قرآن با قرآن، تفاسیر روایی و تفاسیر مبتنی بر اقوال صحابه و تابعان در یک دسته قرار می‌گیرند. با این حال، این طبقه‌بندی نادیده می‌گیرد که در طول تاریخ تفسیری، تفاسیری وجود داشته‌اند که از روش تفسیر قرآن با قرآن استفاده کرده‌اند و استفاده از روایات را در تفسیر به حداقل رسانده یا نفی کرده‌اند. این تفاسیر شامل «التفسیر القرآنی للقرآن» عبدالکریم خطیب و «تفاسیر قرآنیون» است که نمی‌توان آن‌ها را در کنار تفاسیر روایی در یک دسته قرار داد.

مثال دیگری از تقلیل‌گرایی در این الگوها، تقلیل مؤلفه‌های روش تفسیری به رویکرد تفسیری یا نگرش حاکم بر تفسیر است. برای مثال، در برخی الگوها، تفسیر اجتماعی، تفسیر علمی یا تفسیر تربیتی به عنوان یک روش تفسیری در نظر گرفته می‌شوند.

بنابراین، می‌توان گفت که صاحبان این الگوها با تبعیت از رویکرد طبقه‌بندی درختی، در لحاظ کردن شاخص‌ها دچار تقلیل‌گرایی شده‌اند. تفسیر، پدیده‌ای انسانی و ذو ابعاد است و لازم است که تفاسیر و روش‌های تفسیری از جوانب مختلف و در یک رابطه شبکه‌ای مورد بررسی قرار گیرند. در نظر گرفتن شاخص‌های متعدد و تحلیل چندوجهی می‌تواند به درک تفصیلی‌تر و دقیق‌تر روش‌های تفسیری منجر شود.

۳.۶ نبود نگاه طیفی و حاکمیت نگاه دوقطبی

رده‌بندی درختی یا طبقه‌بندی سلسله‌مراتبی، مفهومی است که ریشه در نظریه مقوله‌های ارسطو دارد. ارسطو، فیلسوف یونانی، معتقد بود که مقوله‌ها یا دسته‌هایی انتزاعی وجود دارند که اشیا یا موجودات را می‌توان بر اساس ویژگی‌های مشترک در درون این مقوله‌ها قرار داد. این مقوله‌ها مانند ظروفی هستند که چیزها یا در میان آنها قرار می‌گیرند یا بیرون از آنها هستند. ویژگی‌های مشترک میان اشیا یا موجودات داخل یک مقوله، مواد یا معیارهایی هستند که آن مقوله را تعریف می‌کنند. نکته مهم در نظریه مقوله‌های ارسطو این است که این مقوله‌ها به صورت سلسله‌مراتبی یا هرمی سازماندهی می‌شوند. به اعتقاد ارسطو، جهان هستی دارای یک

سلسله‌مراتب طبیعی است و هدف ما باید کشف و درک این سلسله‌مراتب باشد (تیلور ۱۳۸۱: ۲۴۳-۲۴۴).

این مفهوم طبقه‌بندی سلسله‌مراتبی را می‌توان در حوزه تفسیر قرآن نیز مشاهده کرد. در طبقه‌بندی تفاسیر قرآن، هر تفسیر یا روش تفسیری باید در یک شاخه یا رده خاص قرار گیرد. این بدین معناست که تفاسیر و روش‌های تفسیری مختلف، ویژگی‌ها یا معیارهایی دارند که آنها را از یکدیگر متمایز می‌کند و بر اساس این ویژگی‌ها می‌توان آنها را در رده‌های مختلف قرار داد. این طبقه‌بندی سلسله‌مراتبی کمک می‌کند تا تفاسیر و روش‌های تفسیری به صورت منظم و نظام‌مند دسته‌بندی شوند و ارتباط میان آنها مشخص شود. برای مثال، در برخی الگوها با لحاظ کردن شاخص منبع و مصادر تفسیری، تفاسیر به دو دسته مآثور و اجتهادی تقسیم شده‌اند. این دسته‌بندی بر این اساس است که تفاسیر اجتهادی از منبع مآثور استفاده نمی‌کنند و تفاسیر مآثور نیز فاقد اجتهاد هستند. این نگاه، یک نگاه سیاه و سفید یا صفر و یک است. با بررسی دقیق‌تر این الگوی قطب‌بندی، متوجه نقص آن می‌شویم؛ زیرا هم تفاسیر مآثور از اجتهاد بهره برده‌اند و هم بسیاری از تفاسیر اجتهادی از مآثورات استفاده کرده‌اند. اگر گفته شود که این تقسیم‌بندی ناظر به وجه غالب این تفاسیر است، این نیز نوعی تقلیل‌گرایی است که پیش‌تر به آن انتقاد شد. برای مثال، فیض کاشانی در تفسیر الصافی، این قطب‌بندی را بر هم می‌زند. او با پذیرش روایات به عنوان یکی از منابع اصلی تفسیر، از مذاق عقلی و عرفانی خود نیز بهره می‌جوید. فیض کاشانی با استفاده از عبارت «أقول» پس از بیان روایات، به شرح و تفسیر آنها می‌پردازد و سازگاری روایات به ظاهر ناسازگار را نشان می‌دهد. تفسیر او نه از جنس مفاتیح الغیب است و نه از جنس البرهان.

به نظر می‌رسد که همانطور که لطفی‌زاده با طرح منطق فازی، نظریه سستی مقوله‌های ارسطو را کنار گذاشت (همان، ۲۴۴-۲۴۵)، اگر در لحاظ کردن شاخص‌های طبقه‌بندی، نگاه صفر و یک را کنار گذاشته و نگاهی طیفی و درجه‌بندی‌شده داشته باشیم، تبیین‌های بهتری از طبقه‌بندی روش‌های تفسیری ارائه خواهد شد. برای مثال، بهره‌گیری از روایات در فهم و تفسیر آیات، به جز در تعداد معدودی از تفاسیر و مفسران، توسط قریب به اتفاق تفاسیر و مفسران صورت گرفته است. بنابراین، تقسیم‌بندی تفاسیر به تفاسیر روایی و غیرروایی صحیح به نظر نمی‌رسد و لازم است در اینجا نیز نگاهی طیفی داشته باشیم و ببینیم هر تفسیر و مفسری تا چه میزان از روایات بهره گرفته است (برای اطلاعات بیشتر بنگرید به محمدنام ۱۳۹۶: ۱۶۲-۱۶۰).

۴.۶ حاکمیت رویکرد هم‌زمانی

در بررسی و طبقه‌بندی روش‌های تفسیری، دو رویکرد کلی وجود دارد: رویکرد هم‌زمانی (Synchronic) و رویکرد درزمانی (Diachronic). در رویکرد هم‌زمانی، روش‌های تفسیری بدون در نظر گرفتن گذر زمان، تحلیل و طبقه‌بندی می‌شوند. برای مثال، در مبنا قرار دادن شاخص منبع در طبقه‌بندی روش‌های تفسیر، نیازی به لحاظ کردن گذر زمان نیست و می‌توان به تحلیل اختلاف آراء و روش‌ها پرداخت، بدون اینکه بستری تاریخی در نظر گرفته شود. در مقابل، رویکرد درزمانی، گذر زمان را به عنوان عامل اصلی اختلاف در آراء و روش‌های تفسیری در نظر می‌گیرد. در این رویکرد، اختلاف آراء و روش‌های تفسیری به عنوان پدیده‌های تاریخی در نظر گرفته می‌شوند که در مختصات زمانی و جغرافیایی مشخصی ظهور یافته‌اند. این رویکرد، تاریخ‌طور تفسیر را با ترتیب تاریخی آن سازگار می‌داند و بر این باور است که آراء و روش‌های تفسیری دارای معانی تاریخی و زمان‌مند هستند. در این رویکرد، توجه به شخصیت و ویژگی‌های فردی مفسران، حوادث تاریخی، گفتمان‌های اجتماعی و غیره ضروری است. رویکرد هم‌زمانی، دیدگاهی ثابت و ایستا از روش‌های تفسیری ارائه می‌دهد، در حالی که رویکرد درزمانی، پویایی و تکامل روش‌های تفسیری را نشان می‌دهد.

لازمه رویکرد درزمانی، نگاه زایشی به مراحل تفسیر است. در زبان‌شناسی زایشی، زبان به عنوان یک سیستم پویا در نظر گرفته می‌شود که به‌رغم وجود مجموعه‌ای از واژگان و گرامر، شاهد بی‌نهایت بودن جملاتی هستیم که توسط انسان تولید می‌شوند (باطنی ۱۳۸۷: ۴۶-۴۳). این نگاه را می‌توان به مراحل شکل‌گیری تفسیر نیز تعمیم داد. در بررسی روش تفسیری، اگر تفسیر را یک چیز از پیش موجود بدانیم و تنها به استخراج معانی بپردازیم، دیدگاهی کامل و دقیق ارائه نمی‌شود. این سخن به معنای نفی دلالت‌های بالفعل و بالقوه متن نیست. قرآن، مانند هر متن دیگری، پیامی را به مخاطب خود منتقل می‌کند و بخشی از دلالت‌های آن بالفعل هستند تا بتواند وظیفه خود را به خوبی ایفا کند. با این حال، بخش دیگری از دلالت‌های متن، بالقوه هستند و ممکن است یک مفسر یا مخاطب، آن‌ها را درک و استخراج کند یا نکند. متن قرآن با ایجاد یک سری الزامات برای مخاطب، بالقوه‌هایی را برای تفسیر ایجاد می‌کند. این بالقوه‌ها باید به بالفعل برسند و روند رسیدن بالقوه‌ها به بالفعل، یک فرایند زایشی است که در طول زمان اتفاق می‌افتد. مخاطبان هر دوره، با توجه به دانش و درک خود، می‌توانند در بالفعل کردن بالقوه‌های متن مشارکت داشته باشند. به همین دلیل است که برخی تفسیرها و برداشت‌ها که تا دوره معاصر مشاهده نمی‌شد، به تازگی در دوره معاصر رخ داده‌اند (ر.ک: محمدنم ۱۳۹۶).

۸۶-۹۶). بنابراین، تفسیرها مجموعه‌ای از مطالب از پیش موجود نیستند، بلکه به تدریج شکل می‌گیرند و تکامل می‌یابند (پاکتچی ۱۳۹۱: جلسه اول). این پویایی و تکامل در روش‌های تفسیری، اهمیت رویکرد در زمانی را نشان می‌دهد که گذر زمان را در تحلیل روش‌های تفسیری در نظر می‌گیرد.

بر اساس این توضیحات، رویکرد حاکم بر طبقه‌بندی روش‌های تفسیری، توجهی به تاریخ سنت تفسیری گذشته ندارد و زمان تولد و پیدایش هر روش تفسیری در بستر تاریخ نیز مورد اعتنا قرار نمی‌گیرد. این رویکرد، با وجود ارائه اطلاعات مفید در مورد روش‌های تفسیری، به دلیل اتخاذ یک نگاه ایستا و بدون در نظر گرفتن تحولات تاریخی، ناتوان از تبیین قبض و بسط‌های به‌کارگیری این روش‌ها در طول تاریخ تفسیر است (کریمی و همکاران ۱۳۹۵: ۳۴).

۷. نتیجه‌گیری

طبقه‌بندی‌های تفاسیر و روش‌های تفسیری که توسط گلدزیهر، ذهنی، معرفت و فهد رومی ارائه شده‌اند، از الگوی «طبقه‌بندی تک‌وجهی» پیروی می‌کنند. این الگو تفاسیر را بر اساس یک شاخص یا معیار خاص، مانند منبع تفسیر، مصدر آن یا زمان، دسته‌بندی می‌کند. همچنین، طبقه‌بندی درختی یکی از ویژگی‌های مشترک این الگوها است که در آن حرکت از کلی به جزئی صورت می‌گیرد و به شکل شاخه‌ای تقسیم‌بندی می‌شود. با این حال، الگوی طبقه‌بندی درختی از نظر جامعیت، محدودیت‌ها و انطباق با واقعیت تاریخی تفسیر قرآن در میان مسلمانان، با مشکلاتی مواجه است. این الگو شامل آفات روش‌شناختی زیر می‌باشد:

۱. حاکمیت رویکرد واگرایی: یکی از مشکلات اصلی طبقه‌بندی‌های درختی، حاکمیت رویکرد واگرا است. در این رویکرد، تلاش می‌شود تا تفاوت‌های بین مقوله‌ها به حداکثر برسد و تمام توجه به تمایزات معطوف می‌شود، بدون اینکه اشتراکات یا روابط میان آن‌ها در نظر گرفته شوند. این امر منجر به نمایی تک‌بعدی و بدون تعامل از روش‌های تفسیری می‌شود.
۲. غلبه تقلیل‌گرایی و نگاه حصرگرایانه: مشکل دیگر، گرایش به تقلیل‌گرایی و نگاه حصرگرایانه است که تنها به یک بُعد خاص توجه می‌کند و سایر ابعاد نادیده گرفته می‌شوند. این نگاه باعث ساده‌سازی و کاهش پیچیدگی‌های موجود در روش‌های تفسیری می‌شود.

آفات روش‌شناختی در رهیافت حاکم بر طبقه‌بندی روش‌های ... (سجاد محمدفام) ۶۷

۳. نبود نگاه طیفی: در این رویکرد، جایگاهی برای نگاه طیفی وجود ندارد و نگاه دوقطبی حاکم است. طبقه‌بندی‌های موجود تفاسیر را به صورت «وجود یا عدم» شاخص یا روش در نظر می‌گیرند که به نوعی نگاه سیاه‌وسفید است و ارتباطات طیفی و درونی بین روش‌ها را نادیده می‌گیرند.

۴. رویکرد هم‌زمانی: طبقه‌بندی‌های درختی به رویکرد هم‌زمانی توجه دارند و هیچ‌گونه اعتنایی به بستر تاریخی پیدایش و تکامل روش‌های تفسیری ندارند. این رویکرد هیچ‌گونه توجهی به تاریخ‌نگاری سنت تفسیری و چگونگی تحول آن در طول زمان ندارد.

براساس یافته‌های این تحقیق، الگوهای تک‌وجهی و درختی در مطالعه جریان‌های پیچیده تفسیری ناکارآمد به نظر می‌رسند. اگرچه چنین الگوهایی ممکن است از نظر آموزشی ارزشمند باشند، اما در زمینه پژوهش‌های عمیق‌تر، درکی ناقص و تقلیل‌یافته از پدیده‌های تفسیری ارائه می‌دهند و می‌توانند منجر به استنتاج‌های نادرست و کژفهمی شوند.

پی‌نوشت

۱. با وجود استفاده مکرر معرفت از اصطلاحاتی مانند نمط، لون، منهج، مدرسه، نوع و غیره در کتاب التفسیر و المفسرون، تعریف واضحی از این مفاهیم ارائه نکرده است. در برخی موارد، وی اصطلاحات نوع و لون را به جای یکدیگر استفاده می‌کند و در بحث از تفسیر موضوعی نیز این دو اصطلاح را با نمط ترکیب می‌کند. (جلیلی، ۱۳۹۰: ۱۶۱)

کتاب‌نامه

اسعدی، علی و شاکر، محمدکاظم و اسعدی، محمد (۱۳۹۴ش)، «تحلیل انتقادی طبقه‌بندی تفاسیر و ارائه مدل مطلوب»، پژوهش‌های قرآنی، شماره ۳، پیاپی ۷۶.

امین، محمدرضا (۱۳۷۵ش)، «اصول و مبانی تفسیر الفرقان»، پژوهش‌های قرآنی، شماره ۷-۸.

ایازی، سید محمدعلی (۱۳۷۳ش)، المفسرون حیاتهم و منهجهم، تهران: وزارت ارشاد و فرهنگ اسلامی.

ایازی، سید محمدعلی (۱۳۹۳ش)، مقدمه‌ای بر کتاب گرایش‌های تفسیری در میان مسلمانان، ایگناس گلدزیهر، ترجمه ناصر طباطبایی، تهران: انتشارات ققنوس.

بابایی، علی اکبر (۱۳۸۱ش)، مکاتب تفسیری، قم: سمت و پژوهشگاه حوزه و دانشگاه.

باطنی، محمدرضا (۱۳۸۷ش)، مسائل زبان‌شناسی نوین، تهران: آگه.

پاکتچی، احمد (۱۳۷۹ش)، «اصحاب حدیث»، دایرة المعارف بزرگ اسلامی، به سرپرستی کاظم بجنوردی، ج ۹، تهران: دایرة المعارف بزرگ اسلامی.

پاکتچی، احمد (۱۳۹۲ش)، پژوهشی پیرامون جوامع حدیثی اهل سنت، تهران: دانشگاه امام صادق (ع).
پاکتچی، احمد (۱۳۹۱ش)، روال‌های کشف روش تفسیری، جلسه اول، تهران: مرکز تحقیقات دانشگاه امام صادق (ع).

پورطباطبایی، سید مجید (۱۳۸۶ش)، «قرآن پژوهی گل‌دیزهر»، قرآن و مستشرقان، شماره ۲.
جلیلی سنزیقی، سید هدایت (۱۳۹۰ش)، پژوهش در تفسیر پژوهی، تهران: انتشارات سخن.
ذهبی، محمدحسین (بی تا)، التفسیر و المفسرون، بیروت: دار احیاء التراث العربی.
الرومی، فهد (۱۴۱۳)، بحوث فی اصول التفسیر و مناهجه، ریاض: مکتبه التوبه.
الرومی، فهد (۱۴۰۷)، اتجاهات التفسیر فی القرن الرابع عشر، ریاض: بی نا.
شاکر، محمدکاظم (۱۳۸۲ش)، مبانی و روش های تفسیری، قم: مرکز جهانی علوم اسلامی.
عباسی، مهرداد (۱۳۹۲ش)، رویکردهایی به تاریخ تفسیر قرآن، تهران: انتشارات حکمت.
فهیمی تبار، حمیدرضا (۱۳۹۰ش)، اجتهاد در تفسیر روایی امامیه، تهران: انتشارات دانشگاه امام صادق (ع).
فهیمی تبار، حمیدرضا (۱۳۸۶ش)، «اجتهاد و روش شناسی در تفسیر البرهان»، مطالعات قرآن و حدیث، ش ۱.

کریمی، محمود و شیرزاد، محمدحسن و شیرزاد، محمدحسین (۱۳۹۵ش)، «دوگان کلام محوری/انسان محوری؛ رویکردی نو در گونه‌شناسی تفاسیر قرآن کریم»، پژوهش دینی، شماره ۳۳.
گل‌دیزهر، ایگناس (۱۳۸۳ش)، گرایش‌های تفسیری در میان مسلمانان، ترجمه سید ناصر طباطبایی و با مقدمه و حواشی سید محمدعلی ایازی، تهران: انتشارات ققنوس.
محمدنام، سجاد (۱۳۹۶ش)، بازنگری شاخص‌های طبقه‌بندی روش‌های تفسیری، رساله دکتری، قم: گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه قم.
معرفت، محمد هادی (۱۴۱۸)، التفسیر و المفسرون فی ثوبه القشيب، مشهد: الجامعة الرضویه للعلوم الاسلامیه.
مغراوی، محمد (۱۴۲۰)، المفسرون بین التأویل والاثبات، بیروت: الرسالة.
مؤدب، سیدرضا (۱۳۹۰ش)، روش‌های تفسیر قرآن، قم: انتشارات دانشگاه قم.
هوشنگی، حسین (۱۳۸۵ش)، دائرةالمعارف بزرگ اسلامی، به سرپرستی محمدکاظم موسوی بجنوردی، ج ۱۴، ذیل مدخل «زمینه‌های کلامی و فلسفی تأویل»، تهران: دائرةالمعارف بزرگ اسلامی.

Kim, Jaegwon (1998), "Problems of Reductionism", Encyclopedia of Philosophy, vol. 8, p 145, Edvard Carig (ed.), London.

Polkinghorne, Jhon. C, 2003, "Reductionism", International Encyclopedia of Religion and Science